

Posudek na bakalářskou práci

Pavλίna Millionová: Imigrace z Turecka v kontextu imigrační politiky Francie

V předkládané práci sleduje Pavλίna Millionová vývoj a proměny migračních proudů z Turecka do Francie v období po druhé světové válce s výraznějším zaměřením na 70.-90. léta. Jako hlavní cíl si definuje analýzu vlivu imigrační politiky francouzského státu na strukturu tureckých migrantů (s. 11). V práci tedy jednak nastiňuje proměny francouzské imigrační politiky (v adekvátní míře, s použitím relevantní, relativně aktuální produkce – základním zdrojem informací je studie Patricka Weila), dominantní akcent ovšem klade na rozbor různých typů migrací (migrace za prací – kapitola 2, řetězová migrace – kapitola 3, nucená migrace z politických důvodů – kapitola 4). V závěrečné kapitole se P. Millionová zaměřuje na současnou problematiku - zejména na *Contrat d'accueil et d'intégration* – CAI, který od roku 2007 musí uzavírat zájemci o legální migraci do Francie, a jeho recepci tureckými imigranty. Při zpracování studie autorka kromě dostupné literatury (krátce představené v úvodu práce – s. 14) autorka využila i některé prameny – mimo statistik jde zejména o publikované i nepublikované rozhovory s tureckými imigranty (některé sama podnikla při svém výzkumném pobytu ve Francii). Svým rozsahem práce odpovídá požadavkům na bakalářskou práci (78 458 znaků – tj. 43 normostran textu).

Základním problémem práce je místy ne zcela dobře zvládnutá kombinace problémového přístupu (typy migrací) s chronologickým popisem (vývoj migrací a související imigrační politiky Francie). V první přehledové kapitole se tedy čtenář dozvídá o základních rysech migrace za prací i řetězové migrace, ke kterým se autorka vrací v dalších kapitolách. Text je také někdy málo konkrétní a v kombinaci s poněkud nešťastným používáním různých slovesných časů (i v rámci jedné podkapitoly) pak vzniká dosti nepřehledná argumentace jako na s. 35. Autorka vůbec opakovaně používá místo konkrétních údajů, které by její argumentaci dobře podložily např. statistickými daty, výrazy jako „markantně“ (s. 17) nebo „častý způsob“ (s. 25). V tabulce V a VI (s. 37) chybí velmi důležité srovnání počtu tureckých uprchlíků a žadatelů o azyl s celkovým počtem uprchlíků a azylantů ve Francii. Naopak zařazení mikrosond do osudů jednotlivých migrantů práci rozhodně prospívá, oživuje ji a dobře doplňuje linku autorčiny argumentace.

V práci není zcela explicitně shrnuto, co je podle autorky specificky „turecké“ na fungování této komunity imigrantů. Je to především profesní skladba migrantů? Jejich motivace k migraci? Nebo se od ostatních skupin imigrantů liší především vysokou mírou endogamie?

Jazykově a stylisticky je práce na slušné úrovni, autorka se ovšem nevyvarovala několika hrubých chyb (svůj/její – s. 16, interpunkce – s. 26, velká písmena – s. 29, 34, 38, 41). Nelogické je také používání výrazu „*les sans papiers*“ v plurálu pro označení jednotlivých osob (s. 27).

Přes tyto výhrady a připomínky předkládaná studie splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci, proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit ji jako **velmi dobrou**.

V Praze, 6. 6. 2011

PhDr. Ondřej Matějka